

התעוררו מצאו שהמלך כועס מאוד, ובצדק.
הוא הודיע להם שאם לא יגלו את הגנב תוך
שלושה ימים לא יקבלו יותר את מנת עוגת
הקצפת שלהם.

האיום הזה גרם להם לפעול מיד ואחרי
שהתייעצו ביניהם הכריזו שלדעתם הרפרפת
נגנבת על ידי השועל.

כשהמלך שמע זאת, הורה מיד לחיילים שלו
לתפוס את השועל ולהביא אותו לארמון.
המלך ישב שם באולם קבלה, יחד עם כל
חכמי הדור.

"הה! הה!" קרא המלך "לכדנו אותך בסוף!"
"כך זה נראה" ענה השועל בשלווה "אך האם
תרשה, הוד מלכותו, לשאול מדוע הוציאו
אותי מביתי, הפרידו מאישתי ומילדי והביאו

רפרפת שזיפים הגנובה

זה זמן מה אויב עלום הרס את יבול רפרפת
השזיפים של המלך. המונרך בדק מדי יום את
השיחים ומצא ששוב חסרה רפרפת, כך
שבסוף קרא לחכמי הדור שלו ושאל מה עליו
לעשות.

חכמי הדור עצמו מיד את עיניהם ושקלו את
הבעיה זמן רב, עד שנרדמו כולם. וכשהם
ישנו נגנבה עוד רפרפת שזיפים. כשהם

סיפורו של השועל

בזמן האחרון נעשה לח מאוד במאורה שלי, כך שכל משפחתי, יחד איתי, סבלנו מאוד. אישתי חלתה, ואחר כך אני הצטננתי מאוד ושנינו היינו צרודים. ואז ארבעת ילדיי הקטנים התחילו גם הם להתלונן על כאב גרון כך שהבית הפך לבית חולים אמיתי. ניסינו תרופות שונות אך הן לא עזרו כלל. בסוף אישתי ביקשה שאזעיק רופא 'כלב המדבר', שחי במערה עמוקה באזור דרום.

אותי הנה כמו פושע?"
"כי גנבת רפרפת שזיפים" ענה המלך.
"יסלח לי הוד מלכותו, אך לא גנבתי כלום"
ענה השועל "אוכל בקלות להוכיח את חפותי.
מתי נגנבה הרפרפת?"
"כמות גדולה נגנבה הבוקר, כאשר חכמי הדור ישנו" אמר המלך.
"אז לא אני הגנב" ענה השועל "ותסכים איתי בוודאי כאשר תשמע את סיפורי."
"אהא! יש לך סיפור?" אמר המלך שאהב מאוד לשמוע סיפורים.
"זה סיפור קצר, הוד מלכותו, אך הוא יוכיח שלא יכולתי לגנוב את הרפרפת שלך."
"אז ספר" אמר המלך "אינני רוצה להאשים את מי שאינו אשם."
חכמי הדור התיישבו כולם בתנוחה נוחה, המלך שילב את רגליו ושם ידיים בכיסים, והשועל התיישב לפנייהם וסיפר:

"לא תודה" אמרתי, כי אינני אוהב חלזונות
"אני מחפש תרופה לילדי, שסובלים מדלקת
גרון."

"איך תדע שיש להם דלקת גרון?" שאל
הרופא.

"כואב להם כשבולעים אוכל" הסברתי.

"אמור להם לא לבלוע" ענה הרופא, והמשיך
לאכול.

"אדוני!" קראתי "אם לא יוכלו לאכול, הם
ימותו מרעב."

"זה נכון" אמר הדוקטור "מוכרחים לחשוב
על דבר מה אחר" ואחרי רגע שתיקה קרא
"כן, אני יודע! לך הביתה, חתוך את

גרונותיהם, הפוך אותם עם הפנים החוצה,
ותלה על שיחים בשמש. השמש תייבש
ותרפא אותם ואז תשים אותם שוב על

ילדיך, ובליעת האוכל לא תכאיב להם יותר."
הודיתי לדוקטור הגדול, חזרתי הביתה

ועשיתי כפי שיעץ לי. במשך שלושה ימים
גרונות של ילדי, אבל גם של אישתי ושלי,

היו תלויים בשמש.

בוקר אחד נפרדתי ממשפחתי ורצתי לכוון
מגוריו של הרופא.

לא מצאתי מישהו שיזמין
אותי פנימה, אז נכנסתי
באומץ ועברתי במנהרה
ארוכה וחשוכה, עד
שהגעתי לדלת. "יבוא"
קרא קול מבפנים. נכנסתי
ומצאתי את עצמי בחדר
יפה מאוד, מואר בארבעים
ושמונה גחליליות,
היושבות על מעקה מסביב
לחדר. במרכז החדר עמד
שולחן עשוי מחמר וצבוע
בצבעים בהירים. הדוקטור
'כלב המדבר' המפורסם
ישב ליד השולחן עם
משקפיים על אפו, ואכל

תבשיל חלזונות צלויים.

"בוקר טוב" אמר הרופא "אולי תצטרף
לארוחת הבוקר?"

לכן לא יכולתי גם לאכול את רפרפת
השזיפים שלך. רק לפני שעה שמתתי את
גרוני על האחרון מילדי ובאותו הרגע באו
חייליך לעצור אותי

המלך שתק רגע ואחר כך שאל:

"וזה הבריא את הגרונות?"

"הו כן" ענה השועל "הגרונות התרפאו יפה
מאוד."

"תראו" אמר המלך לחכמי הדור שלו "השועל
הוכיח את חפותו. אתם טעיתם, כרגיל,
כשהאשמתם אותו. כפיצוי על יישרתו אשלח
לו עכשיו ששה סלים של דובדבנים. ועד
שאחזור אתם תגלו את הגנב האמיתי, אחרת
אעמוד באיומי למנוע מכם את העוגה.
חכמי הדור נרעדו, שמו את ראשיהם יחד
והתייעצו זה עם זה.

כאשר המלך חזר אמרו "הוד מלכותו, זה היה
כנראה הקרפד."

ושוב שלח המלך את חייליו, שתפסו את
הקרפד והביאו לארמון.

"מדוע גנבת רפרפת שיזפים?" שאל המלך.

סיפורו של הקרפד

"אני? רפרפת שזיפים!" קרא הקרפד בזעם
"אתה בוודאי טועה! אינני אוהב רפרפת
שזיפים וחוץ מזה הייתי עסוק מאוד בבית,
במשך כל השבוע."
"מה עשית?" שאל המלך.
"אספר לך, ואז תדע שאינני הגנב."
הקרפד התיישב על שרפרף ואחרי שהביט על
המלך ועל חכמי הדור סיפר:

לפני זמן מה לאישתי ולי בקעו תריסר
ראשנים קטנים. היו אלה הילדים החמודים
ביותר. ראשיהם היו גדולים ועגולים, זנבות
ארוכים ודמויי נוצות, ועורם היה שחור
ומבריק. שנינו היינו גאים מאוד בהם
והשתדלנו לחנך אותם כראוי, כדי שיהפכו
לקרפדות מכובדות ויביאו לנו נחת.
אנו גרים בחור קטן בגדת הנהר ולפני הבית

שלנו עומדת אבן גדולה, שעליה יכולנו לשבת ולראות איך הראשנים שלנו גדלים. הם אמנם אהבו לשכב בבוץ בקרקעית הנהר, אבל אנו יודעים שהקטנים זקוקים להרבה תנועה והחלטנו ללמד אותם לשחות. חילקנו אותם לשתי קבוצות, אישתי עם שישה מהם, אני עם שישה האחרים. לימדנו אותם לשחות בשורה אחת, בשתי שורות ובקו רוחבי, אך הם היו טיפשים למדי ואם לא אמרנו להם לעצור, המשיכו לשחות עד שפגעו בגדה או באבן. בערך לפני שבוע, כשלימדנו אותם לשחות, נתנו להם לנוע בשורה אחת, זה אחרי זה. יפה היה לראות אותם שוחים כך, ואנו ההורים ישבנו על האבן הגדולה והבטנו עליהם בגאווה. אך פתאום הופיע בנהר דג גדול שנשכב על קרקעית הנהר כדי לנוח. היה זה אחד מאותם הדגים ששוחים אם פה פעור ואני נחרדתי, כאשר ראיתי את הראשנים שלנו מתקדמים ישירות לפה של הדג הענקי

הזה.

קרקרתי חזק, כמה שרק יכולתי, אך הם כנראה לא שמעו אותי, או לא רצו להישמע לי, וכעבור רגע כל השורה של הראשנים

נכנסה לפה של הדג, ולא ראינו אותם יותר.

גברת קרפדה נפלה לזרועותיי בבכי גדול "מה נעשה עכשיו? אבדנו את ילדינו לתמיד!"

"אל בהלה" אמרתי לה, למרות שבעצמי חששתי מאוד, "אנו חייבים למנוע מהדג

לעזוב יחד עם האהובים שלנו. אם נחזיק אותו כאן, יתכן ונמצא דרך להציל את ילדינו."

הדג בינתיים לא נע אך בעיניו ראיתי הפתעה כאילו לא ידע מה לעשות עם

המבקרים שבבטנו.

גברת קרפדה חשבה רגע ואז אמרה "לא רחוק מכאן, בקרקעית הנהר, ראיתי חכה ישנה עם וו, אותה אבדו נערים שדגו בנהר. אילו רק יכולנו.."

"רוצי ותביאי אותה מיד" אמרתי "בעזרתה ננסה לתפוס את הדג."

היא מיהרה משם וכעבור רגעים חזרה עם חוט חכה ובקצהו וו גדול. קשרתי את הקצה השני של החוט לאבן גדולה, התקרבתי אל הדג מאחור בזהירות, כדי שלא ירגיש בי, ותקעתי את הוו לזים הימני שלו.

המפלצת נתנה קפיצה שזרקה אותי מטרים אחדים הצדה. ואז הדג ניסה לשחות עם הזרם, אבל הוו החזיק אותו היטב, הוא מיד הבין כי נתפס, והפסיק להיאבק.

יחד עם גברת קרפדה התיישבנו כדי לראות תוצאות של המעשה וחכינו הרבה זמן, אך כעבור ימים אחדים הדג נשכב על צדו ומת ומיד אחר כך יצאה מפיו קרפדה קטנה ירוקה, היפה ביותר שראית אי-פעם. אחריה

יצאו אחרות ובקרוב תריסר מהן עמדו לפנינו. אישתי קראה "אלה ילדינו, הראשנים! הם השלו את זנבותיהם, וצמחו להם רגלים, אבל הם בכל זאת אלה שלנו!" וכך באמת היה, כי הרי הראשנים הופכים תמיד לקרפדות כעבור ימים אחדים. הילדים סיפרו שהיה להם נעים מאוד שם, בתוך הדג הגדול, אך עכשיו הם רעבים, כי תיאבון של קרפדות צעירות הוא תמיד גדול. לכן הגברת קרפדה ואני התחלנו להאכיל אותם, ובדיוק כשגמרנו, באו החיילים ועצרו אותי. אני מבטיח להוד מלכותו שזו הפעם הראשונה שיצאתי מהמים אחרי שבוע שלם. ועכשיו, אם תרשה, אקפוץ הביתה לראות איך הצעירים גדלים.

כאשר הקרפד סיים את סיפורו המלך פנה לחכמי הדור ואמר בכעס:
"שוב טעיתם, כי הקרפד אינו אשם. החוכמה שלכם נראית בעיניי כשטויות. אבל אתן לכם עוד הזדמנות אחת. ואם לא תמצאו הפעם את האשם האמיתי, עונשכם יהיה יותר חמור

סיפורה של התרנגולת הצהובה

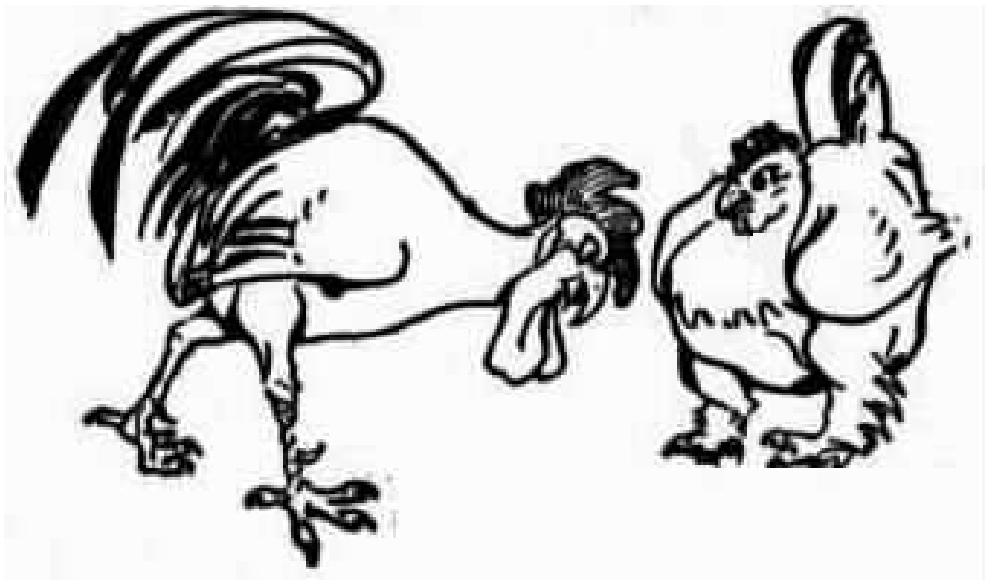

כל החיים שלי הייתי רגילה להטיל שלוש-עשרה ביצים, אך בפעם אחרונה, כשהתכוננתי לדגירה, מצאתי רק שתים-עשרה ביצים בקן שלי. אני מנוסה בעניינים אלה ויודעת שלא טוב לדגור על תריסר ביצים ולכן הלכתי להתייעץ עם

ממה שאמרתי לראשונה. "המלך נתן עניבת משי לקרפד ושלה צלוחית בושם לגברת קרפדה. החיילים שחררו את העציר והוא התחיל מיד לקפץ לכוון הנהר. חכמי הדור גלגלו את עיניהם לתקרה, סיבבו את אגודליהם וחשבו חזק מאוד. בסוף הם הודיעו למלך שלדעתם התרנגולת הצהובה היא האחראית לגניבת רפרפת שזיפים. ושוב שלח המלך את חייליו, שחיפשו בכל העמק עד שמצאו את התרנגולת הצהובה והביאו אותה לפני המלך. "חכמי הדור שלי אומרים שגנבת את רפרפת השזיפים שלי" אמר הוד מלכותו "אם זו אמת, תיענשי בחומרה." "זה לא יתכן" ענתה התרנגולת הצהובה "רק היום חזרתי ממסע ארוך." "איפה היית?" שאל המלך. "אספר לך הכל" אמרה, ואחרי שסידרה כמה נוצות שפרעו ידיהם הגסות של החיילים, סיפרה:

התרנגול האדום. הוא שקל את הדבר בכובד ראש ובסוף סיפר שראה ביצה יפה וגדולה, מונחת על סלעים, קרוב להר הסוכר.

"אם תרצי" אמר "אביא לך אותה."
"אני מצטערת שאני מטרידה אותך, אבל אני באמת זקוקה לשלוש-עשרה ביצים" ענית.

התרנגול האדום הוא תמיד מאוד אדיב. הוא עף וכעבור זמן קצר חזר עם ביצה לבנה גדולה תחת כנפו. שמתתי את הביצה עם

שתיים-עשרה האחרות, דגרתי עליהן במשך שלושה שבועות, ובסוף האפרוחים שלי בקעו.

שנים-עשר מהם היו צהובים ופלומתיים, כפי שכל אמא הייתה רוצה, אך זה שיצא מהביצה הנוספת היה שחור ומכוער, בעל מקור גדול וטרפים חדים. בכל זאת ראיתי אותו כאחד הילדים שלי וטיפלתי בו כמו באחרים, למרות צורתו המעוותת. הוא גדל מהר יותר מהאחרים ונעשה גדול מאוד וחזק.

התרנגול האדום שראה אותו נענע בראשו ואמר בלי הסוס: "האפרוח הזה יגרום לך רק צרות. הוא מאוד מזכיר לי את אחד האויבים שלנו, הנץ."

"מה?" קראתי "אתה חושב שאחד הילדים היקרים שלי הוא נץ? אני חושבת שאתה מעליב אותי, מר תרנגול!"

התרנגול האדום לא השיב מילה, אבל תמיד התרחק מהאפרוח הגדול והשחור, כאילו פחד ממנו.

הצלחתי לנחות על הארץ.
אזי התברר לי כי נפלתי מן הפח אל הפחת,
כי האדם שירה לקח אותי תחת זרועו והביא
אותי לביתו. שם אמר לאישתי "הנה הבאתי
לך תרנגולת שמנה לארוחת ערב."
"שים אותה בלול" אמרה האישה "אחרי
הצהריים אשחט אותה ואמרוט את
נוצותיה."
פחדתי מאוד, כפי שתוכל לתאר לעצמך,
וכששמו אותי בלול הייתי מיואשת לגמרי.
אך מאחר שהייתי לבדי, התחלתי לחשוב
איך להשתחרר. למזלי מצאתי שאחד
מקרשי הלול היה רפה, דחפתי אותו הצדה
ויצאתי לחופשי.
רצתי משם, מהר כפי שרק יכולתי, אבל
מאחר שהייתי בארץ זרה, לא ידעתי לאיזה
כוון ללכת. וכך רצה למחצה ומתעופפת
למחצה הגעתי למקום בו חנתה קבוצת
חיילים. פחדתי שגם האנשים האלה ירצו
לאכול אותי ולכן זחלתי לקנה של תותח
והסתתרתי שם, כדי שלא ירגישו בי. אחרי

לצערי הרב האפרוח הזה נכנס למצבי רוח
גרועים ויום אחד נאלצתי לנזוף בו, כי גנב
אוכל מאחד האחים שלו. אבל אז הוא נתן
צעקת כעס איומה, קפץ עלי ותקע את טרפיו
בגבי. ניסיתי
להשתחרר, אבל
הוא עף גבוה
באוויר ונשא אותי
איתו כשהוא צועק
בקולות שהפחידו
אותי מאוד. קולו
נשמע בדיוק כמו
קול של נץ.
הוא עף איתי גבוה,
מעל הרים,
עמקים, נהרות
ואגמים, אך פעם,
הסתכלתי למטה, וראיתי אדם שמכוון רובה
ישר עלינו. כעבור רגע נשמע קול ירי
והאפרוח השחור נתן צעקת כאב ושחרר
אותי מטרפיו. התחלתי לפול ואיכשהו

המאמץ הזה הייתי עייפה מאוד ונרדמתי.
ישנתי עמוק עד שהעירה אותי שיחת חיילים
שאמדו ליד התותח.

"כבר זרחה השמש" אמר אחד "חייבים
לירות יריית הצדעה. האם התותח טעון?"
"בוודאי" ענה השני "ולאן עלי לכוון?"
"תן ירייה ישר באוויר, כדי איש לא יפגע"
אמר החייל הראשון.

רעדתי ממש מפחד וכבר החלטתי להסתכן
ולצאת מהתותח, כשפתאום נשמע "בנג"
חזק של התותח, ואני עפתי לאוויר כמו רוח
סערה.

הרעש החריש את אוזני ולא ידעתי בדיוק
מה קורה לי. הרגשתי שאני מתרוממת
גבוה, גבוה באוויר, ובקרוב הייתי מעל
העננים. ואז התעשתי וניסיתי לעוף כדי לא
לפול שוב על הארץ. ידעתי שעמק מו צריך
להיות איפשהו במערב, ולכן עפתי בכוון זה
עד שמצאתי את עצמי ממש מעל העמק. רק
שם הרשאתי לעצמי לנחות.
חשבתי כבר שכל הצרות מאחורי,

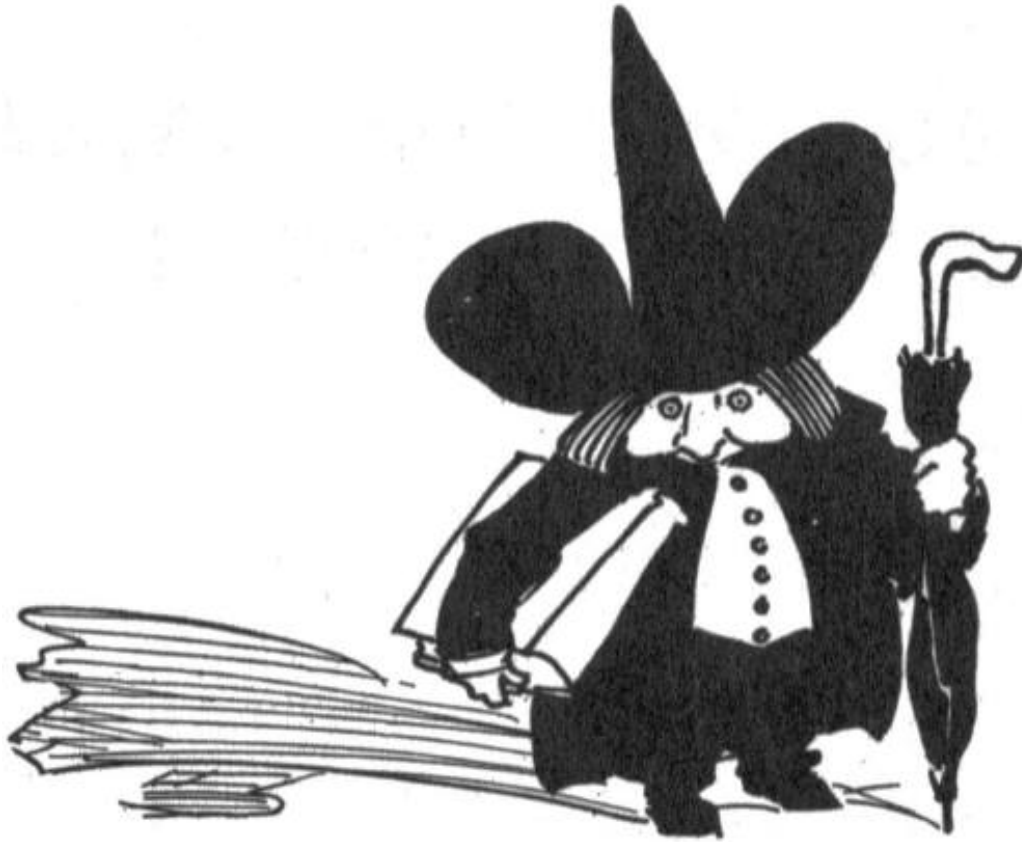
כשפתאום חייליך תפסו אותי והביאו הנה.
אני מואשמת בגנבת רפרפת השזיפים שלך,
הוד מלכותו, אך למען האמת כלל לא הייתי
בממלכתך במשך תשעה ימים האחרונים
ולכן אני חפה מכל פשע.

רק סיימה התרנגולת הצהובה את סיפוריה
כשהמלך, ברוגז רב על שקריהם של חכמי
הדור, צווה לחיילים לעצור אותם ולהביא
לכלא.

לתרנגולת האומללה נתן המלך זוג עגילים
שהתאימו נהדר לאוזניה ולמראה החיצוני
שלה, ושלח אותה הביתה תוך התנצלות על
האשמת שווא. ואז התיישב בנוחות בכיסאו
והתחיל לשקול איך להעניש את חכמי הדור
שלו.

"הייתי מעדיף שיהיה לי חכם אחד של ממש"
אמר לעצמו "במקום חמישים כאלה
שמעמידים רק פנים של חכמים."

זה נתן לו רעיון ולמחרת הורה לחכמי הדור
לבוא למטבח המלכותי. שם העבירו את כולם
במכונת בשר וטחנו אותם היטב. אחר כך

המלך ערבב אותם, הוסיף כף מלח ועשה
מהם אדם אחד. והטבח שם אותו
בתנור ואפה אותו היטב.
"עכשיו" אמר המלך "יש לי רק חכם דור אחד
במקום קבוצת טיפשים. אולי הוא ידע מי גונב
את רפרפת השזיפים."
"בוודאי" אמר חכם הדור "זה פשוט. זה
הדרקון הסגול."
"מצוין" אמר המלך "לפחות עכשיו אני יודע
את האמת."
וכך באמת היה, כפי שתבינו מההפתעה
הבאה.